

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/505/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214202996
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2214202996.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a členov senátu: JUDr. Martina Valentová a JUDr. Daniel Ilavský, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 9C/48/2014-132 zo dňa 10.7.2014, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol v celom rozsahu žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia náhrady majetkovej škody v sume 175,- Eur a nemajetkovej ujmy v sume 442,56 Eur majúcej vzniknúť žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta (ďalej aj exekučný súd) vo veci 4Er/48/2003 tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i § 44 ods. 8 a 9 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení účinnom ku dňu doručenia návrhu na zmenu exekútora. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.

Súd pritom vychádzal zo skutkových zistení zo spisu Okresného súdu Galanta č.k. 4Er/48/2003, že v priebehu exekučného konania podaním urobeným elektronickými prostriedkami doručeným exekučnému súdu dňa 21.11.2010 navrhol oprávnený zmenu súdneho exekútora. Rovnopis návrhu bol doručený súdnemu exekútorovi na vyjadrenie v lehote 10 dní od doručenia výzvy a súčasne bol vyzvaný na predloženie exekútorskeho spisu a vyúčtovanie trov exekúcie. Výzva bola súdnemu exekútorovi doručená dňa 15.6.2011. Podaním doručeným súdu dňa 24.6.2011 súdny exekútor predložil vyúčtovanie trov a vyslovil súhlas so zmenou súdneho exekútora. Dňa 12.8.2011 exekučný súd vydal uznesenie, ktorým návrhu na zmenu súdneho exekútora vyhovel, súčasne rozhodol aj o trovách pôvodného súdneho exekútora. Toto uznesenie bolo doručené oprávnenému 12.12.2011 a nadobudlo právoplatnosť 3.5.2013. Ohľadne prípadného prieťahu v konaní sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy, nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Pokiaľ Exekučný poriadok v § 44 ods. 8 v znení účinnom od 1.12.2006 ustanovuje lehotu 30 dní na rozhodnutie o zmene exekútora, treba zdôrazniť, že ide o lehotu procesnú, a jej nedodržanie neznamená automaticky

nesprávny úradný postup. Je potrebné zohľadniť, že pri rozhodovaní o tomto návrhu je potrebné vykonať viaceré procesné úkony a za týchto okolností nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonnej lehote nie je možné považovať za zbytočné prietahy a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup súdu. V danom exekučnom konaní žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Podľa názoru súdu súčasné znenie ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. je možné aplikovať aj pri uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pred 1.1.2013. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal vznik škody, nakoľko nepredložil súdu relevantné dôkazy preukazujúce skutočnú výšku škody a nepreukázal ani dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy. Otázkou existencie prietahov v súdnom konaní pritom nie je oprávnený skúmať a posudzovať súd v rámci konania o náhrade škody, ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti. Žalobca do vyhlásenia rozsudku nepreukázal, že by existovalo právoplatné rozhodnutie ústavného súdu, ktorým by bolo v predmetnej exekučnej veci konštatované porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, prípadne rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Absenciou takéhoto rozhodnutia tiež nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade predmetnej škody. Keďže podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne a podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci splnená nebola, žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno o existencii nesprávneho úradného postupu ako prvej z troch zákonných podmienok, preto nemôžu byť splnené ani ďalšie zákonné podmienky. Súd pritom nevykonal dokazovanie zabezpečením žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, keďže žalovaný doručenie takejto žiadosti od žalobcu nespochybnil a vyjadril sa, že žiaden z uplatnených nárokov žalobcu uspokojený nebol. Súd nevykonal dokazovanie znaleckým posudkom, ktoré si pre účely konania dal vypracovať žalobca, keďže by išlo o dokazovanie nad rámec potrebný pre účely tohto súdneho konania. Keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu konaním exekučného súdu v danej exekučnej veci, bol jeho návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnutý. O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. a žalovanému ako úspešnému účastníkovi priznal náhradu trov konania pri vyhlásení rozsudku. Keďže ale žalovaný si náhradu trov konania v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku nevyčísľil a zo spisu mu žiadne nevyplývajú, súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Ako odvolacie dôvody uviedol dôvody obsiahnuté v § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), písm. h) O.s.p., ods. 2 písm. c) a f) O.s.p. Žalobca predovšetkým namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá nadobudla účinnosť až po založení zodpovednostného právneho vzťahu, čo má za následok nesprávnosť súdneho rozhodnutia, ktoré musí byť zrušené. Súd svojím rozhodnutím de iure i de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Podľa odvolateľa súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, ktorá existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, čo exekučný súd ignoroval a na čo zo zákona nemal oprávnenie. Podľa odvolateľa ďalej súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akéhokoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napríklad i rozsah nevybavenej súdnej agendy. Žalobca vôbec nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom.

K oboznámeniu sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody uviedol, že je ním jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku a to v posudku určenej výške. Ak súd v odôvodnení rozsudku konštatuje, že nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Vyjadril sa tiež ku skutočnosti, že žalobcom bol tento znalecký posudok predložený po roku a pol od podania žaloby na súde s tým, že vypracovanie posudku bolo zadané ešte 1.3.2013 a vzhľadom na jeho zložitost' vypracovanie trvalo viac ako rok. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody a preto bolo potrebné rozhodnúť vo veci v súlade so žalobným petítom a to prinajmenšom navrhovaným medzitýmnym rozsudkom. V ďalšom odvolateľ poukázal na to, že ak bol

súdu doručený návrh žalobcu na prerušenie konania (v spise sa nenachádza) z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní žalobcom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

V zmysle § 44 ods. 5 Exekučného poriadku v znení v čase začatia predmetného exekučného konania do 31.8.2003, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Odvolací súd uzatvára, že z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že v čase predmetného konania zákonná lehota 30 dní na rozhodnutie o zmene exekútora neplatila a teda zákon vydanie rozhodnutia o žiadosti oprávneného o zmenu exekútora žiadnou lehotou nelimitoval. Lehota 30 dní bola zavedená až v ust. § 44 ods. 7 zákonom č. 341/2005 Z.z. s účinnosťou od 01.09.2005, pričom v zmysle prechodných ustanovení § 238 ods. 1 konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005. Konanie 4Er/48/2003 bolo začaté dňa 28.5.2003. Vzhľadom na to je potom potrebné uzavrieť, že Okresný súd Galanta v predmetnej veci rozhodnutím o žiadosti oprávneného o zmenu exekútora po lehote 30 dní neporušil žiadne zákonné ustanovenie.

Pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti oprávneného o zmenu exekútora je potrebné poukázať i na to, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii prieťahov už bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. V dotknutej veci neboli žiadnym z príslušných orgánov konštatované prieťahy v konaní (napríklad v dôsledku sťažnosti žalobcu na prieťahy, v dôsledku žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v dôsledku rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní sudcu, prípade rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorých by bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov), pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová spáva k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinnej od 1.1.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR jeho postup by mal byť preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu

prieťahov v súdnom konaní sú oprávnené iba zákonom zmocnené orgány. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarca možnosť súdu vychádzať len z takýchto podkladov v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výslovne zakotvil v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. až s účinnosťou od 1.1.2013.

Ako odvolací súd už vyššie konštatoval, základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci musia byť splnené kumulatívne. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok navrhovateľa, ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Vzhľadom na to už potom nie je potrebné a bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ako aj ich rozsah. Tiež by bolo nadbytočným i nedôvodným vysporiadať sa s ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu (i nesúladnou s argumentáciou prvostupňového súdu), ktorá je vzhľadom na vyššie uvedené už irelevantná a nespôsobilá zvrátiť výsledok konania.

S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok, včítane správneho výroku o náhrade trov konania, (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.